

„S poti!“

Adolf! Adolf!“

Pod oknom Mladičevega stanovanja je stal Pajkov Lipe in klical nalahko zdravnikovega Adolfa.

„Si že tukaj?“ se oglasi Adolf skozi okno. „Takoј pridem.“ Zmenjena sta bila, da pojdetā za Bistrico pod Mekinje po gladke vrbove šibice za piščalke. Urno čez glavni trg, potem proti pivovarni in po ozki ulici do lične brvi čez deročo Bistrico.

Kako prijetno je tamkaj! Prelepe kamniške planine se blišče v solnčnem svitu; s snegom pokriti vrhovi so z zlatom potreseni in obrobljeni; niže doli med košenicami, odetimi z novim zelenjem, pa bleste sivkaste skale in bele cerkve sv. Urha, sv. Ambroža, sv. Petra in sv. Primoža, kot bi počivale bele ovce sredi zelenega pašnika. Pod teboj pa hiti lahkonoга Bistrica, čista kot ribje oko, in v drznem skoku čez visok jez šumi svojo ljubko pesem noč in dan. Kdo bi ne postal tam in se ne naužil te naravne lepote?

Tja sta prihitela Lipe in Adolf — toda ostrmela sta.

„Nič ne bo!“ de Lipe, „je že zopet tukaj oni Plevelov Andrejec.“

Le predobro sta poznala oba Plevelovega Ándrejca. Hodil je namreč v mestno šolo, kjer je bil strah vsem mestnim šolarjem, posebno gorak pa onim, ki so nosili kratke hlačke dokolenke. Kar ni jih mogel in ni ga z lépo lepó pogledal — takega součenčka. Vil in pestil jih je, kot se mu je zljubilo, ni mu ga bilo namreč enakega v celi šoli.

Nista šla letos prvič Lipe in Adolf po vrbovje za Bistrico. Toda dobila in prinesla sta ga le tedaj, ako nista videla Plevelovega Andrejca; sicer sta prišla prazna domov.

Ni in ni jima pustil čez brv.

„Vsak škriček bo že pri nas vrbovje rezal in piščalke delal! Alo, sta že opravila,“ s tem jima je pokazal pot proti domu.

„Morda naju pa danes le pusti,“ de Adolf, seveda s prav malim upom v srcu. Toda tudi to malo

upa je izginilo, ko se ob koncu brvi razkorači Andrejec, prezirljivo se smejoč.

Poleg njega pa stoji njegov mlajši bratec Jernejec, ponosen na svojega močnega brata in vesel,

da je v tako mogočnem varstvu.

„Ali sta že zopet tukaj?“ ju nagovori ne preveč prijazno.

„Le čakajta, da bo enkrat mir pred temi „purgarčki“, kar v v o d o z njima!“

Kateri otrok se pa ne boji vode? In bi se je ne bala tudi Lipe in Adolf? Zato prhneta proti mestu, še preden jo prasne za njima Andrejec. Samo za las je bilo še do njunih klobukov od njegove roke, vendar sta mu še ušla. Sredi mesta sta utegnila šele ozreti se.

„Saj ga ni več!“

„Ali naju bi bil res pometal v vodo?“ vpraša Adolf.

„Nič mu ni zaupati; saj ga poznaš divjaka. Tja ne pojdeva več.“

Odtedaj sta pa piskala na piščalke iz vrbovja s Perovega. Mlinarjev Pepek na Perovem je bil pa vse drug dečko kot Plevelov Andrejec pod Mekinjami.

* * *

Vsaka prevzetnost in samopašnost se pa človeku kdaj utepa. Zakaj bi se Andrejcu ne? No, saj se mu je tudi.

Ako koga prej ne uženejo, ga pa pri vojaki. Tudi Andrejec je bil potrjen k vojakom.

„Ali znaš kaj plavati?“ ga vpraša častnik pri naboru. In kako naj bi rekel, da ne, ko mu je bilo planiti v vodo in plavati toliko kot žabi skočiti v tolmun in se spustiti po njem.

Vzeli so ga k pomorščakom.

In glejte, čuden slučaj! Prideljen je bil v izučbo mlademu poveljniku Adolfu Mladiču.

Ko so se pomorščaki novinci prvič vadili skakati raz ladjin krov v morje, ko je Adolf prvič poveleval: *V v o d o!* — tedaj so se ujele Adolfove in Andrejčeve oči. Oba sta se spomnila dogodka ob bistriški brvi. Adolf je takrat ubežal vodi, Andrejec pa zdaj mora v *v o d o*. Za spoznanje so se mu stisnile ustnice, toda povelje je povelje.

Dogodek ob Bistrici se mu je ponovil vselej v spominu, kolikorkrat je bilo treba skočiti v morje, in vselej ga je zbodlo nekaj v srcu.

F. G.

